

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 123/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a namietaného porušenia čl. 1 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bardejov č. k. 3 C 301/2004-102 zo 14. apríla 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 74/2010 z 22. septembra 2010 a nevyužitím práva generálneho prokurátora Slovenskej republiky podať proti uzneseniu Okresného súdu Bardejov č. k. 3 C 301/2004-102 zo 14. apríla 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 74/2010 z 22. septembra 2010 mimoriadne dovolanie a takto

rozhodol:

Sťažnosť I. K. K. **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2011 doručená sťažnosť I. K. K. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie základného práva „*riadnej súdnej, ale aj inej právnej ochrany*“ podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenie čl. 1 a čl. 149 ústavy uznesením Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 C 301/2004-102 zo 14. apríla 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 74/2010 z 22. septembra 2010 a nevyužitím práva generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podať proti označeným uzneseniam mimoriadne dovolanie.

2. Zo sťažnosti a z pripojených písomností (najmä listu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/2 Pz 25/11-8 z 2. februára 2011) vyplýva, že sťažovateľovi *„Dňa 7. II. 2011... došiel list z Generálnej prokuratúry SR pod sp. zn. VI/2 /z 25/11, zo dňa 2. 00. 11, ktorým nebolo vyhovené môjmu opakovanému podnetu na podanie mimoriadneho dovolania z 13. I. 11, s čím ja absolútne nesúhlasím, a to už keď pre nič iné, tak pre to, že posledné uznesenie Krajského súdu v Prešove 4 Co 74/10 z 22. IX. 10 je iba dôsledkom hrubej chyby a nezákonnosti, ktorých sa súdy dopustili v rámci tejto kauzy v predchádzajúcich postupoch vyúsťujúcich do uznesenia Kraj. súdu v Prešove pod 4 Co 23/08, ktoré je totálne absurdné a nezákonné a ktoré orgány prokuratúry nepovažovali kontinuálne s tým posledným preskúmať...“*. Podľa názoru sťažovateľa *„V danom prípade bol tu podľa mňa nepochybne porušený jak zo strany všeobecných súdov, tak aj zo strany orgánov prokuratúry, ústavný článok 46 na moje právo riadnej súdnej, ale aj inej právnej ochrany zo strany prokuratúry, ktorá vzniklú nezákonnosť svojím ľahkomyselným postojom aj k tejto mojej veci obišli a zamaskovali !/, teda vedno s krajskou...“*.

3. Sťažovateľ uviedol, že *„List Generálnej prokuratúry SR sp. zn. VI/2 Pz 25/11-8, zo dňa 2. II. 11, som obdržal do vlastných rúk iba 7. II. 2011, čím zákonná 2-mesačná lehota na podanie tejto ústavnej sťažnosti je zachovaná.“*

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1./ Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. K. podľa čl. 46 v spojení s čl. 149 a v kontexte s čl. 1 Ústavy SR boli postupom a záverom Generálnej prokuratúry SR v zmysle jej písomného vyrozumienia sp. zn. VI/2 Pz 25/11-8, zo dňa 2. II. 2011, v konaní o jeho písomnom podnete na podanie mimoriadneho dovolania, zo dňa 13. I. 2011 a v kauze

vedenej na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 3 C 301/04 o neoprávnenom zastavení tohto súdneho konania pre údajné nezaplatenie súdneho poplatku, porušené.

2./ Zrušuje sa právoplatné uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 74/2010 v spojení s jeho predchádzajúcim uznesením sp. zn. 4 Co 23/2008, zo dňa 23. IV. 2008 a

3./ Prikazuje Okresnému súde v Bardejove nanovo vo veci konať a rozhodnúť.

4./ Priznáva I. K. K. spravodlivé finančné zadostučinenie vo výške 3 tis. € (slovom tritisíceur), ktoré je mu Generálna prokuratúra SR povinná uhradiť...

4./ Ukladá Generálnej prokuratúre SR uhradiť aj vzniklé trovy tohto súdneho konania...“

II.

5. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na verejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

6. Sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj porušenie označených článkov ústavy uznesením okresného súdu č. k. 3 C 301/2004-102 zo 14. apríla 2010 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Co 74/2010 z 22. septembra 2010 a nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označeným uzneseniam mimoriadne dovolanie.

7. Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní najprv zaoberal tou časťou sťažnosti sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označeným rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu mimoriadne dovolanie. Zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľa, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 ústavy (prípadne právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd).

8. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 147/2010). Vychádzajúc zo svojej stabilizovanej judikatúry ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označeným uzneseniam okresného súdu a krajského súdu mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva sťažovateľa, keďže platná zákonná úprava nezakladá sťažovateľovi právo (právny nárok) na vyhovie jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo strany generálneho prokurátora.

9. Z citovaného textu § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre

nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Keďže v danom prípade nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označeným uzneseniam okresného súdu a krajského súdu mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva sťažovateľa (a nadväzne na to aj v sťažnosti uvedených článkov ústavy), ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

10. Následne sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal tou časťou, ktorou namieta porušenie označeného základného práva (a aj článkov ústavy) uznesením okresného súdu č. k. 3 C 301/2004-102 zo 14. apríla 2010 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Co 74/2010 z 22. septembra 2010.

11. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

12. Sťažovateľ uviedol (bod 3), že list generálnej prokuratúry „*obdržal do vlastných rúk iba dňa 7. II. 2011, čím zákonná 2-mesačná lehota... je tu zachovaná*“. Z uvedeného (ako aj z obsahu sťažnosti) vyplýva, že sťažovateľ považuje podanie podnetu generálnemu prokurátorovi na podanie mimoriadneho dovolania za právny prostriedok ochrany, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a ktorý treba vyčerpať

v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde predtým, ako podá sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu.

13. Vzhľadom na skutočnosť, že podanie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania adresované generálnemu prokurátorovi nezakladá podnecovateľovi (v danom prípade sťažovateľovi) právny nárok na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom, nemožno ho podľa názoru ústavného súdu považovať za právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorý treba vyčerpať pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Z toho zároveň vyplýva, že lehota na podanie sťažnosti proti označeným uzneseniam okresného súdu a krajského súdu začala plynúť (podľa zistenia ústavného súdu na okresnom súde) nadobudnutím ich právoplatnosti (t. j. 11. októbra 2010), a nie až doručením mu odpovede generálnej prokuratúry. Keďže sťažovateľ doručil ústavnému súdu sťažnosť smerujúcu proti označeným uzneseniam okresného súdu a krajského súdu 15. februára 2011, teda zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti odmietol aj túto jej časť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

14. Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že v danom prípade sú dané dôvody na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv označeným uznesením okresného súdu aj z dôvodu nedostatku právomoci, keďže právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní proti napadnutému uzneseniu okresného súdu vylučuje vzhľadom na zásadu subsidiarity vyplývajúcu z čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2011

